

HOLLY WEBBOVÁ

EMILY
PÍRKOVÁ
a schody ke hvězdám

Albatros

Emily Pírková a schody ke hvězdám

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Webbová
Emily Pírková a schody ke hvězdám – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Další knihy Holly Webbové:

Emily

Emily Pírková a začarované dveře

Emily Pírková a tajné zrcadlo

Emily Pírková a kouzelná truhla

Rose

Rose a ztracená princezna

Rose a kouzelníková maska

Rose a stříbrný duch

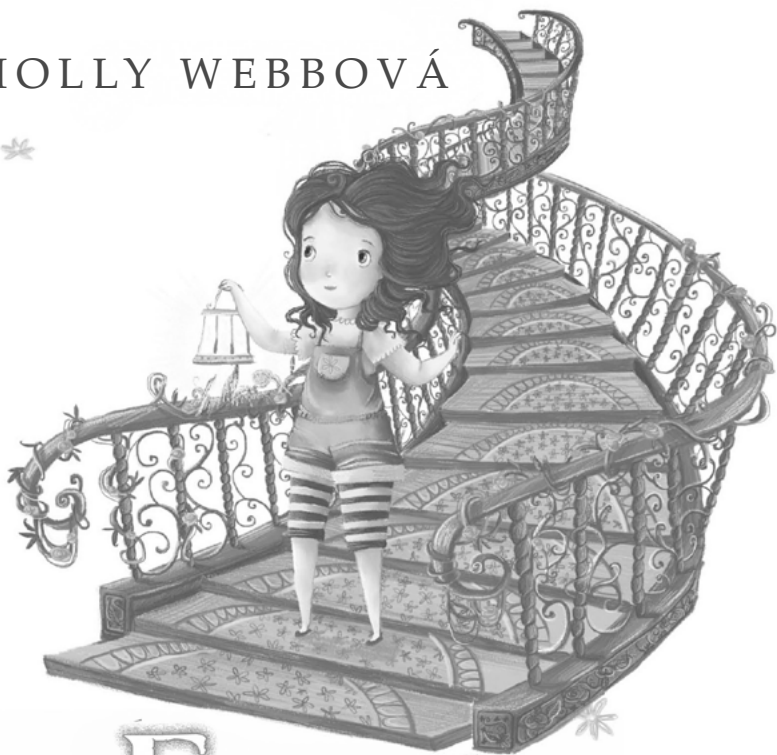
Lily

Lily a zářiví draci

Lily a zajatý kouzelník

Lily a kouzlo zrádců

HOLLY WEBBOVÁ

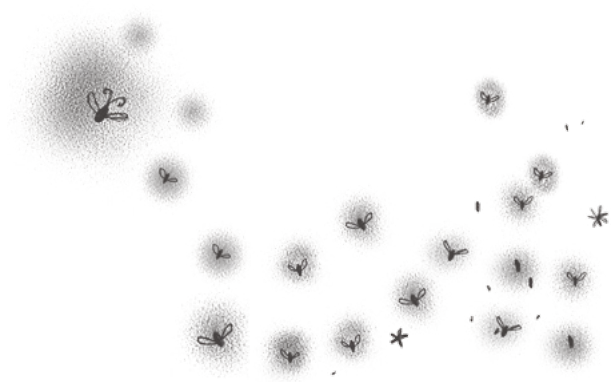

EMILY
PÍRKOVÁ
a schody ke hvězdám

Albatros

*Pro všechny,
kteří chtějí vědět,
jak to s Emily
dopadlo.*

Emily strčila zamyšleně prst do lepkavého voňavého těsta na dort a zavřela oči. Celá rodina jí říkala, že její kuchařské výtvary jsou kouzelné. I ve škole jí to kdekdo říkal, ale nemysleli to všichni stejně. Mladší bratr Alexander i její starší sestry Linda a Lory *věděli*, že přimíchává kouzla do všeho, ať už peče dorty, muffiny, čokoládové řezy nebo sušenky. Rozuměli kouzlům a čarování

daleko víc než kdokoliv jiný. Necháпали ale, kde se v ní umění čarovat bere – vždyť nebyla pohádkovou bytostí. Nebyla jako oni.

Před pár měsíci zjistila pravdu: rodinu, ve které žila, netvořili její pokrevní příbuzní. Byla adoptovaná. Nalezená. Vybrali si ji, jak jí táta Al vysvětlil. Al mu říkali lidé, ale v pohádkové říši se jmenoval Alkoun. Vysvětlil Emily, že je tím pro ně vlastně vzácnější. Našel ji, jak leží opuštěná na břehu řeky, a přinesl ji domů, aby se o ni postarali.

Přidala ještě trošku vanilky a zamračila se. Že byla adoptovaná, se dalo ještě celkem snadno pochopit, i když si nebyla úplně jistá, jak by se měla cítit. Zato z ostatních členů rodiny měla zamotanou hlavu.

Celá rodina, úplně všichni byli pohádkovými bytostmi – a ne ledajakými. V pohádkové říši byli moc důležití. Patřili tam k blízkým příbuzným královské rodiny. Dům, kde žili, byl ve skutečnosti vstupní branou do jiného světa. Alkounovým úkolem bylo střežit všechny dveře, které tam vedly, a zabránit komukoliv, aby mezi těmito dvěma světy cestoval. Jak to, že v domě vyrůstala, a přitom jí během celých deseti let nedošlo, co se tady děje? Divila se, že přinejmenším nepochopila, jak jsou všichni zvláštní. Že se liší od ostatních lidí. Jenomže jak s nimi žila, stalo se pro ni normálním to, co bylo odlišné, pomyslela si, ponořila prst do těsta a ochutnala. Byla zvyklá, že často zahlédla koutkem oka podivné věci,

které tam pak ale nebyly, když se otočila, aby se na ně pořádně podívala. Nikdy jí vlastně nedošlo, že ostatní domy takové nejsou.

Tátovu zvláštnost a podivnost přičítala tomu, že byl spisovatel. Někdo, kdo pořád píše o trollech, démonech a všech možných příšerách, by přece měl být trochu podivín. A mamka byla, no... Umělci jsou vždycky zvláštní a Eva byla umělkyně, i když většinou tvořila hlavně návrhy vzorů na látky.

Emily si vždycky myslela, že v každé rodině se najde jeden člen, který se od ostatních dost liší. U nich to byla právě ona sama. Ta normální. Nudné dítě, které ochotně připraví čaj a naslouchá, když otec šílí před termínem odevzdání knihy,

nebo když svoje hrdiny zatáhne do vybuchující sopky a nenapadá ho, jak je dostat ven.

Jenomže teď už nebyla normální. Usmála se. V ústech se jí rozlila sladká chuť těsta na dort – ucítila med a příjemné bzučení, jako když včelky usednou na levandulové květy. To opravdu nebylo normální. Bylo to kouzelné. A umění čarovat se báječně hodilo nejen na vaření. Zlepšovala se v něm. Minulý týden vzala hrst drobků z čokoládového řezu a vykouzila z nich krásného myšáka s čokoládově hnědým kožíškem. Alexander žadonil, aby si ho mohl nechat, a tak teď myšáček bydlel v hrnečku na nočním stolku vedle jeho postele. Bylo jí jasné, že nikdy nebude umět používat kouzla tak jako její sourozenci, kteří po celič-

ký den trousili kouzla všude po domě. Pro ni to bylo těžké – ale už se jí to taky dařilo. Věděla, že do ní kouzlo během let postupně vrůstalo, měla ho v sobě a bylo to tak nádherné, a zvláštní, a tolik vzrušující!

„Už to máš, Emčo?“ nakoukla do kuchyně starší sestra Lory a vypadala netrpělivě.

„Ne, ale už to bude. Nechci to pokazit!“ zamračila se Emily. „Děje se něco?“

„Táta s náma chce mluvit. Řekla jsem mu, že pečeš. Na tváři se mu objevil hrozně legrační výraz a prohlásil, že počkáme, než budeš hotová. Můžeš si teda pospíšet, prosím? Ráda bych věděla, co nám chce.“

Emily nakrčila nos a čichla k těstu. Vonělo sen-

začně. Najednou si byla jistá, že je hotové. Nalila ho do pečicí formy, sevřela ji oběma rukama, a než ji strčila do trouby, zastavila se a zavřela na vteřinu oči, aniž by si uvědomovala, co vlastně dělá. Pak nastavila dobu pečení.

„Co jsi to teď dělala?“ zeptala se jí Lory a trošku se při tom zamračila.

„Co myslíš? Nastavování času? Vždycky nastavuju dobu pečení. Obzvlášť teď jsem musela. Jestli má táta pro nás něco zajímavého, mohla bych na troubu zapomenout.“

„Ale ne, ty blázínku! Přece vím, co je časovač na troubě!“

„Vážně?“ trochu opovržlivě si odfrkla Emily.
„V životě jsem tě neviděla dělat nic jiného než

toast. A i při tom necháš vytažené celé balení a drobký jsou úplně všude.“ Křenila se ale přátelsky a Lory jen předstírala, že jí chce plácnout.

„Ne, myslím, jak jsi takhle držela formu s těstem – skoro to vypadalo, jako bys k němu mluvila!“

„Fakt...?“ podivila se Emily. „To vůbec nevím...“

Lory přikývla a se zájmem se dívala střídavě na Emily a na dort, který se leskl ve světle trouby. „Opravdu,“ potřásla hlavou. „Měli jsme si dávno všimnout, co děláš, když vaříš. Vždyť ty celou dobu čaruješ! Není divu, že jsou tvoje dorty a koláče prostě nejlepší ze všech.“

Emily se taky zadívala na dort. „Takhle jste to tedy s Lindou myslely, když jste říkaly, že na ča-

rování nemyslíte pořád? Že nemusíte vždycky použít nějaké zaklínadlo? Že někdy se to prostě... stane, i když se úmyslně nesnažíte?“

„Hm, přesně tak.“

„A se mnou je to stejné? Aspoň trošku?“ šeptala naléhavě a přála si, aby ji v tom Lory utvrdila. Aby znova mluvila o čarování. Pořád cítila v ústech sladkou chuť těsta – cukr a med na jazyku a vanilku ve štěrbině mezi předními zuby. Chutnalo opravdu výborně. A ta představa, že může čarovat, aniž by o tom dokonce přemýšlela!

Ve skutečnosti nepochopila, co měl Alexander na mysli, když jí říkal, že má v sobě taky kouzlo. Pokoušel se jí vysvětlit, že ho do sebe nasála. Že do ní během deseti let, kdy s nimi žila, stále

pronikalo, jak ode všech z rodiny, tak z domu, jehož dveře vedou do pohádkové říše. Emily si myslela, že by ji Linda, Lory a Alexander mohli naučit nějaká kouzelná zaříkávadla. Jednoduchá kouzla. Nenapadlo ji ale, že by v ní schopnost čarovat mohla sama takhle vyrůst. Teprve teď si začínala uvědomovat, že už se to asi nějakou dobu děje.

„Jasně že jo! Trvá to už dlouhou dobu, jen jsi o tom nevěděla.“ Lory se zatvářila soustředěně a mezi dokonalými oblouky obočí jí naskočily dvě roztomilé rýhy. „Můžou to být i roky, ale dokonce ani my jsme to dřív nezjistili. Tuším, že i o tom chce táta mluvit.“

„Zlobí se?“ podívala se na Lory s obavami.

Lory zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne. Jen si asi dělá starosti. Tak už pojd'!“

Vešly do maličké pracovny pod schody a Emily se zkoumavě zahleděla na otce. Z jeho tváře ale nic zvláštního nevyčetla. Vypadal docela normálně. Tedy tak normálně, jak to u něj bylo možné. Lidské podobě se totiž blížil z celé rodiny nejméně, i když se stejně jako ostatní maskoval, aby vypadal jako obyčejný člověk. Měl křídově bílou pleť, která nebyla nikde tmavší nebo světlejší. Žádné odstíny na tváři nebo tak. Alexander a Linda seděli na opěradlech jeho velikého křesla každý z jedné strany, mamka se opírala o tátův pracovní stůl. Emily se posadila na sloupec knih, Lory se natáhla na kobereček. Už byli všichni,

ale navzdory docela malému prostoru, který tahle místnost pod schody zabírala, nevznikl dojem, že by se jich tam sešlo moc. Vůbec se netísnil.

„Tak, už je dort hotový?“ usmál se tatka na Emily.

„Dala jsem ho do trouby...“ odpověděla nejistě. V posledních dnech spolu sotva promluvili, a tak vůbec netušila, co má očekávat.

„Nedívej se na mě takhle,“ řekl otec polohlasně a mramorově šedé oči mu trochu potemněly. „Já přece nechci, abys ze mě měla strach!“

Rozpačitě sklopila hlavu a pořád ještě se trochu bála. „Ty se na mě zlobíš!“ zašeptala. „Kvůli tomu, že ve mně vyrostlo kouzlo. A že... že čaruju, protože už to trochu umím.“

„Ale ne! Přisahám, že tak to není, Emily!“ opáčil s povzdechem. „Ano, zlobím se. Lépe řečeno, zuřím! Ale nejsem naštvaný na tebe. Štve mě, že nás vůbec nenapadlo, jak moc tě život v tomhle domě ovlivní. A přitom jsme byli zbytečně přísní – na vás všechny.“

Všimla si, že se Alexander, Linda i Lory přisunuli trochu blíž k němu. Oči jim planuly a bráškovi se hrozně rozšířily, až byly opravdu velikánské. Nešlo tedy o další nabádání k opatrnosti a udržení tajností a neprovádění žádných čar a kouzel a, a, a...

Mamka zavrtěla hlavou a krásné rudé vlasy se jí zavlnily kolem ramen. Intenzivně jí v nich sršelo jako vždycky, když se zlobila. Emily sle-

dovala ohnivé jiskřičky, které jí z vlasů vyletovaly do vzduchu, a znepokojeně se na ni zadívala. Máma ale nezačala křičet. Vypadala unaveně. A tak nějak poraženě, jako kdyby prohrála bitvu. Měla červené oči a Emily napadlo, jestli třeba neplakala. „Pořád nejsem přesvědčená, že je to tak správně,“ pronesla Eva smutně. „Je to tak nebezpečné...“

Nebezpečné... V koutku Emilyiny duše se cosi zatřepotalo. Něco lehoučkého, stříbrně opeřeného a dychtivého. Teď si toho ale nevšímalá. Byl to jenom jeden malý chomáček kouzel. A místnost byla kouzel a tajemna plná, a vzrušení rostlo.

Mezi dveřmi se najednou objevil Gruff, mámin obrovský černý pes, se zježenou srstí na hřbe-

tě. Potichoučku našlapoval až k mamce, sedl si vedle ní a zůstal bez hnutí na místě, takže vypadal jako vyřezaný z ebenového dřeva. Máma se k němu trochu sklonila, pohladila ho a nechala mu ruku položenou na krku. Emily si všimla, že se jí v očích objevil náznak úlevy. Ať už se dělo cokoliv, mamka z toho byla nesvá a Gruff jí dodával sílu.

Otec hlasitě vzdychl. „Děláš si o všechny zbytečně moc starostí, Evo! Víím, že jim hlavně chceš zajistit bezpečí. Chápu to – obzvlášť teď... Ale už nejsou malí!“

Obzvlášť teď? A proč? podivila se Emily, ale nebyl čas se ptát. A navíc dychtila, stejně jako ostatní, aby jim už táta řekl, proč si je zavolal.

„Vždycky jsme vám zakazovali čarovat mimo dům, a vůbec jste vlastně směli používat jen maličká kouzla. Jenže...“

Všechny čtyři děti na něm visely pohledem.

„... to prostě nefunguje, že? Mysleli jsme si, že když vám zakážeme kouzla, zajistíme vám tak bezpečí, ale dosáhli jsme jen toho, že jste se snažili zatajit čarování před námi. Kdybyste věřili, že vám tak pomáháme a že se o vás vždycky postaráme, nehnali byste se do pohádkové říše sami.“

Emily zrudla a sklopila oči na vybledlý kobereček pod nohama. V tuhle chvíli to vypadalo, že s čarováním je už navždycky konec. Ale táta měl asi pravdu. Mysleli si, že ji do pohádkové-

ho světa nikdy nepustí. Lidé tam nesmějí, je to příliš nebezpečné. Když ona si ale nemohla pomoci! Poprvé se to stalo náhodou. Tehdy se právě dověděla, že je adoptovaná a že rodina, ve které žije, není její biologická rodina. Že její příbuzní dokonce ani nejsou lidskými bytostmi. Byla úplně zmatená a taky hodně našťvaná, takže si v tu chvíli nepřála nic jiného, než se dostat někam pryč. A najednou se to prostě stalo, prošla dveřmi a ocitla se v pohádkové říši. Vzbudila se na neznámém místě, obklopená vílami, které byly moc krásné – ale taky nebezpečné. Lačnily po životodárné energii, kterou by jim lidské dítě mohlo dodat. Snažily se ji očarovat a naléhaly na ni, aby u nich zůstala. Emily samozřejmě vůbec netušila,

co provádějí. Viděla jenom jejich krásu, a tak naslouchala jejich líbeznému švitoření a lichocení. Hlavní slovo měla Lady Anstis, nejdůležitější šlechtična, která to dokázala zařídit tak, aby se u nich Emily cítila velice vítaná. Jako by ji dlouho očekávaly. Jen taktak se jí podařilo uniknout za pomoci Lindy a Lory, které ji přišly zachránit. A nakonec se dostaly zpátky domů jen díky jedné vodní víle.

Podruhé ale prošla kouzelnými dveřmi záměrně, aby zachránila dobrou přítelkyni. Zjistila, že lovci se psy se snaží Sašu, onu vodní vílu, vypátrat a dohonit právě kvůli tomu, že jim tehdy pomohla. A její záchrana se Emily podařila! Saša teď žila u nich doma v zahradním jezírku. A zdálo

se, že se jí tam líbí. Jezírko se díky jejímu kouzlu zvětšilo, všude kolem se pod listy keřů ukrývaly žáby a střemhlav do trávy se pouštěly vážky.

I naposledy spěchala Emily do pohádkové říše na záchrannou akci. Tentokrát se tam vydala společně s Lindou a Alexandrem, dokonce s nimi šla i Saša. Lory totiž unesli, očarovali ji pomocí zamilované písně. Ani ona, ani Linda netušily, kdo je ve skutečnosti jeden otravný kluk ze školy – dokud ho Lory nevezala k nim domů a tam nezačaly působit jeho čáry a zaklínání. Dantis se totiž celou dobu zajímal právě o jejich dům, a to kvůli vchodu do pohádkové říše, ze které byl už před dávnými časy vyhoštěn. Lidský svět nenáviděl a zoufale se toužil dostat zpátky. Tak zoufale, že

mu bylo úplně jedno, jestli při tom někomu ublíží. Použil na Lory zlé čáry a zaklel ji tak, že všem zakázala, aby rodičům vyhradili, o co se Dantis snaží. Pohrozila jim, že v tom případě použije proti Lindě zaklínání, které jí způsobí ukrutnou bolest. Přitom je Linda její dvojče! Museli se tedy pokusit Lory vysvobodit sami.

Emily pohlédla na opěradlo křesla nad tatínkovou hlavou, kde ležel bílý kocour. Pomyslela si, že jako kocour vypadá záludný Dantis mnohem míň nebezpečně. Obezřetně teď sledoval Gruffa, střídavě přitom vysunoval drápy, zatínal je do sametového potahu a zase je zatahoval.

„Teď teda můžeme čarovat, jak chceme?“ zeptal se Alexander a hlas mu přeskakoval vzrušením.

„Pokud tím nikomu neublížíte,“ podívala se na něj přísně máma.

S andělsky nevinným výrazem zavrtěl hlavou.

Mamka s povzdechem natáhla ruku a pohlédla ho po hlavě. Namotala si při tom na prst jeden zrzavý pramínek jeho kudrnaté kštic, ale netrvalo to ani vteřinu, Alexander protočil panenky a vyvlékl se jí. Nesnášel projevy starostlivosti nebo něžnosti.

„A ne, aby něco vyletělo do povětrí!“ dodal podezíravě otec. „Buď, prosím tě, rozumný, ano?“ Hlasitě vzdychl. „A dál platí zákaz čarování mimo dům, jasné?“

„Vůbec žádné čarování?“ nasadila Linda prosebný výraz. „Ani maličká kouzla ve škole? Tati...“ žadonila.

„Je to příliš nebezpečné.“

„Dali bychom si pozor, aby nás nikdo nepřisti-
hl,“ přidala se Lory vemlouvavě. Stejně obě vě-
děly, že žádné naléhání nepomůže, pomyslela si
Emily. A vlastně jim to ani moc nevadilo. I tak
byla možnost čarovat v domě podle libosti víc,
než kdokoliv z nich očekával.

„A co Emily?“ zeptal se najednou Alexander.
„Ta smí taky zkoušet kouzla, jaká ji napadnou?“

Otec přikývl a trochu se zamračil. „A-no. Ale
musíš být opravdu hodně opatrná, Emo. Tvoje
kouzelné schopnosti jsou přece jenom odlišné. Je
to něco nového, o čem toho zatím moc nevíme.“

„Ale jsme tady, Emily,“ dodala s poněkud se-
vřeným hrdlem maminka. „Kdykoliv se na nás

můžeš obrátit o pomoc, přestože se naše čarování od toho tvého dost liší.“

„A taky je tu tvá vodní víla, která ti může pomoci,“ poklesl trochu hlasem táta a Emily si povzdechla. Pořád se ještě zlobil kvůli tomu, že sem Sašu přivedla. Bez povolení nesměl nikdo projít z jednoho světa do druhého, ani když to byla otázka života, nebo smrti jako v případě Saši.

Pak se táta konečně usmál a odkryl svoje ne skutečně bílé zuby. „Přineseš mi prosím tě kousek dortu, až bude hotový?“

Přikývla. Pokud už je dovoleno čarovat, chystala se důkladně promyslet, jak namíchá polevu...

„Co to je?“ dloubla Lory opovržlivě do ukrojeného kousku našedlé hmoty, který měla před sebou, a Emily hlasitě vzdychla.

„Nevím. Vůbec to nechápu. Všichni říkáte, že při vaření čaruju, ale zatím jsem to nikdy doopravdy nezkoušela... Vždycky se to nějak stalo, i když jsem pro to nic neudělala. No, tak jsem tentokrát...“ šťouchla prstem do dortu, který byl

tvrdý jako beton, „prostě jsem se *snažila* vytvořit opravdu kouzelný dort. Když včera táta řekl, že jsou povolena kouzla všeho druhu, schválně jsem ho začarovala. Nějak se to ale nepovedlo.“

Lory přikývla. „Taky se mi zdá. Jak mělo kouzlo působit?“

„Zarazit Alexův věčný hlad. Měl to být super sytý dort. Aby zbylo taky něco na nás.“

Lory se rozesmála a Emily najednou uviděla, jak veliké množství silných kouzel v sobě dosud starší sestra ukrývala. Když už je teď nemuseli tajit, spolu se smíchem tryskalo z Lory ryzí štěstí a nad hlavou se jí objevil zlatý ptáček, který začal poletovat sem tam po kuchyni. Jako šipka se snesl na talíř s dortem a popadl do zobáčku

malý drobek. Lory si přikryla ústa dlaní a kuckala se smíchy, div se nezadusila, protože ptáček se uprostřed letu zastavil ve vzduchu a začal zběsile mávat křídélky v urputné snaze co nejrychleji zmizet. Hrnul se ven kuchyňským oknem, nemotorně sebou škubal nahoru dolů, až zalétl do břechťanu, který se pnul po zdi. K holkám se zvenku neslo zmatené cvrlikání.

„Vlastně se ti to podařilo, ne? Na tenhle dort se Alex nepohrne a bude po hladu, Emčo. Zbude toho spousta pro ostatní!“

„Nebud' taková!“ brblala Emily našťvaně. „Tak moc jsem se snažila! Nevím, proč se mi to nepovedlo. Měl to být výborný nadýchaný dort s příchutí banánu a karamelu.“

„Třeba ses snažila až moc,“ pronesla Lory zamysleně. „Dorty jsou skoro vždycky nadýchané, že jo, pokud to teda není čokoládovo-karamelová cihla, kterou tak báječně umíš. Přílišná snaha udělá z kouzelného dortu... No, něco takového, jako je tohle!“

„Hm, taky se mi zdá,“ vzdychla Emily. „Asi bude nejlepší nechat kouzlo jenom tak přirozeně působit. Jenže nevím, jestli to stačí, když chceš zkusit něco konkrétního. Já třeba vážně potřebuju umět vyjmenovaná slova. Nemůžu čekat, že se to nějak stane samo. Nestane. A Dauntová nám toho nakládá až hrůza. Nejvíc nesnáším, když dostaneme hodně úkolů v pátek – celý víkend je pak zkažený.“

Lory vzdychla a obrátila oči v sloup, ale přece jenom nebyla tak nabručená, jako když nesměli čarovat, jak se jim zachtělo. Emily si ani nepamatovala, kdy s ní takhle naposled seděla a povídaly si spolu. Většinou o takových sestřích četla jenom v knížkách. Samozřejmě to taky bylo proto, že se Linda zavřela v pokojíčku nad něčím super tajným. A z Lořina kluka se vyklubal slizoun, kterého vyhnali z pohádkové říše, takže toužil po odplatě a chtěl zabít krále. Skončil proměněný v kocoura.

Lory se nudila, Emily byla při ruce a dělala jí společnost.

„Přines seznam.“ Lory luskla prsty, až vytryskly třpytivé jiskřičky. Emily vyběhla do haly a vytáhla ze školního batohu papír s gramatikou. Tře-

ba jí Lory přenesse celý jeho obsah nějak do hlavy. Vrátila se s papírem v ruce a očima plnými naděje se zadívala na sestru.

„Fakt to neumíš?“ zdvihla Lory obočí a Emily poklesla ramena.

„Nejde mi to,“ přiznala. „Některá slova jsou divná a nějak mi to neleze do hlavy.“

„No, možná,“ vraštila Lory čelo a s prstem na nose se na ni dívala trochu nevěřičně. Emily byla u sourozenců na takový pohled zvyklá. Vypadalo to, že Linda, Lory i Alexander jsou chytrí a bystří, i když Alex měl často problémy s tím, že nedával pozor, nevydržel v klidu sedět a věčně se vrtěl. Nikdo z nich ale nechápal, jak je možné, že se někdo nemůže naučit něco takového jako

vyjmenovaná slova. A Emily zase nechápala, jak někdo *může*.

„Co kdybysme... Ne, to nepůjde...“ odfrkla si Lory nespokojeně. „Hele, máš ještě ty tuby s barevnýma polevama, se kterýma se dá psát?“

„No, mám,“ zatvářila se Emily pochybovačně a otočila se, aby vytáhla krabici s tubičkami z kredence.

„A dej mi taky sušenku!“ požádala ji teď už rozradostněně Lory. Emily připadalo, jako by byla Lory se svým nápadem spokojená a těšila se na to, co bude dělat. Emily to naopak trochu znervózňovalo.

Podala Lory balíček čokoládových sušenek, který měla schovaný za moukou.

Sestra si dvě vytáhla, jednu začala zamyšleně chroupat a přitom svými dlouhými prsty promáčkávala tubičky s barevnými polevami.

„Žlutou,“ pronesla nakonec a ostatní tuby podala Emily, aby je uklidila. „Ta bude rozhodně nejlepší. Růžová je málo výrazná, zelená se lepí na zuby a modrá se moc nehodí k jídlu.“

„Tak dobře,“ pokorně souhlasila Emily, i když sama měla růžovou docela ráda. Pokud ji Lory naučí vyjmenovaná slova, je jí vlastně jedno, jakou barvu chce použít.

„Podrž tu tubu,“ přikázala jí Lory. „Drž ji takhle se mnou. Pořádně!“ Vzala Emily za ruku a omotala jí prsty kolem tubičky, přikryla je svými a společně začaly psát polevou na sušenku.

„Představ si, že každé slovo obaluješ v cukru,“ mumlala Lory nad sušenkou, z jejíhož středu se vinuly tenké žluté linky. Emily si byla jistá, že všechna vyjmenovaná slova se nemůžou na jednu sušenku vejít, ale Lory psala tubičkou, jako by to bylo normální pero, pokračovala svým zaobleným písmem dál a u každého udělala kudrlinku.

„Mysli na to, jak jsou sladká...“ nabádala ji a znělo to taky sladce. A jak kouzlo rostlo, jako by se kolem nich vznášela slad'oučká mlha. Vzduch chutnal po karamelu.

„A co teď?“ zašeptala Emily, když Lory napsala *plyš* a okraje sušenky ozdobila hvězdičkami.

„Teď to samozřejmě musíš sníst!“

Podívala se na ni podezřívavě. „A nepromění se to v něco hnusného?“

Lory se příšerně zatvářila uraženě. „Jistěže ne!“

„Tak dobře... Musím sníst úplně všechno?“

„Ano! Jinak budeš umět jenom půlku!“

Emily sebrala sušenku ze stolu a cítila, jak z ní srší kouzlo. Úplně to v ní bzučelo, chvění se jí přenášelo do konečků prstů. Přitom chutnala báječně: byla sladká, ale ne moc. Emily doufala, že to bude fungovat a že to není jen nějaký nejapný Lořin žertík. Uždibla si kousek a sladká chuť se jí rozlila na jazyku. Zároveň se jí vybavila i slova, tančila jí před očima, ale tak daleko, aby na ně nedosáhla. Znovu si ukousla. Viděla teď vyjmeno-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.